

at sige det, men tror De ikke, Deres Mand har for lidt at bestille?"

„Men han er dog næsten daglig paa Farten fra Morgen til Aften. Det veed De jo godt.“

„Jamen, er det noget Arbejde, der rigtig optager ham? Jeg har i hvert Fald tænkt mig, at han kunde trænge til en større, mere omfattende Virksomhed, der ikke levnede ham Tid til at beskæftige sig saa meget med sig selv.“

„Jeg har undertiden tænkt paa det samme,“ sagde Inger efter et lille Ophold. „Men nogen Udsigt til at faa en saadan Virksomhed her paa Egnen er der jo ikke.“

„Nej, — det er der desværre ikke.“

„Vi maatte altsaa flytte herfra — ind til en By, maaske til København —.“

„Det maatte De sikkert. Og det vilde være et stort Savn for os, der blev tilbage. Men jeg tør dog ikke derfor ønske, at De vil betragte mig som en slet Raadgiver.“

„Jeg har, som sagt, selv tænkt derover,“ sagde Inger. „Men jeg er overbevist om, at min Mand netop har bedst af at leve i Ro paa Landet. Det mener han ogsaa selv. Med de mange Hensyn, han maa tage til sit Helbred, vilde han slet ikke kunne overkomme nogen anstrengende Beskæftigelse.“

„Jeg gad vidst, om De i dette Stykke ogsaa bedømmer Deres Mand helt korrekt. Med alle sine Smaaskrøbeligheder er han dog ikke saa lidt af en Kraftnatur, som vist kræver noget tungt at tumle med. Og — ja, da jeg nu engang er begyndt, lad mig saa snakke ud. Jeg veed jo, at Deres Onkel i Fiume et Par Gange har haft Bud efter Deres Mand og tilbudt ham en Ansættelse ved Værftet dernede.